

Sygn. akt V Ca 1069/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSO Wojciech Misiuda
Sędzia:	SSR del. do SO Witold Benicki
Protokolant:	Tomasz Kluz

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2015r. w Rzeszowie
na rozprawie
sprawy z powództwa (...) S. A. z siedzibą w W.
przeciwko K. B.
o ustalenie wysokości renty wyrównawczej

na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt I C 1147/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. ustala, że wysokość renty wyrównawczej należnej pozwanemu K. B. zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 21 lutego 2000 r., sygn. akt I C 1266/99, ostatnio płaconej w wysokości 1092,27 zł miesięcznie, wynosić będzie 171,37 zł (sto siedemdziesiąt jeden złotych 37/100) miesięcznie począwszy od dnia 1 października 2011 r.,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2970 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 1344,14 zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści cztery złote 14/100) tytułem reszty wydatków,

II. odstępuje od obciążania pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn.akt VCa 1069/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 maja 2015 r

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn..akt IC 1147/12 Sąd Rejonowy w Rzeszowie oddalił powództwo (...) S.A. w W. wytoczone przeciwko K. B. o ustalenie wysokości renty wyrównawczej i rozstrzygnął o kosztach procesu.

Motywy jakimi kierował się Sąd Rejonowy, wydając wyrok zawarte są w pisemnym uzasadnieniu /k.187-191/.

Z ustaleń faktycznych i zważeń prawnych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wynika, że: na skutek wypadku drogowego z dnia 3 marca 1994r. pozwany K. B. stał się niezdolny do pracy. Sprawca wypadku ubezpieczony był u powoda z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 2 lutego 2000r. w sprawie o sygn. akt I C 1266/99 zasądził rentę wyrównawczą w kwocie 1.012,54 zł miesięcznie wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat w terminie. Kolejno ustalił, że (...) S.A. odpowiadając gwarancyjnie za sprawcę wypadku wypłaca na rzecz pozwanego rentę wyrównawczą stanowiącą rekompensatę utraconych dochodów. Decyzją z dnia 8 września 2004r. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał od 18 czerwca 2004r. K. B. emeryturę w wysokości 1.707,01 zł z uwagi na osiągnięcie wieku uprawniającego do pobierania świadczenia w tej dacie również została przez ZUS wydana druga decyzja na mocy której została przyznana K. B. renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w kwocie 1.024, 24 zł. W związku z wnioskiem K. B. o dokonanie przez (...) S.A. waloryzacji przyznanej renty uzupełniającej z tytułu uszczerbku na zdrowiu, z uwagi na zmianę siły nabywczej pieniądza po powstaniu zobowiązania Powszechny Zakład Ubezpieczeń Społecznych S.A. w W. pismem z dnia 26 maja 2009r. wskazał, iż wysokość miesięczna renty ustalona została na kwotę 1092,27 zł, podwyżki świadczenia rentowego dokonano w oparciu o wskaźnik inflacji, wobec czego obecnie wypłacana jest renta w wysokości 1.985,10 zł i w takiej też wysokości będą wypłacane kolejne raty.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2011r. pozwany wniósł o po raz kolejny o dokonanie waloryzacji przyznanej renty uzupełniającej z tytułu uszczerbku na zdrowiu, z uwagi na zmianę siły nabywczej pieniądza po powstaniu zobowiązania. W odpowiedzi Powszechny Zakład Ubezpieczeń Społecznych S.A. w W. pismem z dnia 8 września 2011r. wskazał, iż osiągnięcie przez K. B. wieku emerytalnego stanowi zmianę stosunków uzasadniającą zmianę wysokości renty, wobec czego nie można wyrównywać utraconych hipotecznych zarobków, a powinna wyrównywać ewentualną różnicę pomiędzy hipoteczną emeryturą i świadczeniem, które otrzymuje z ubezpieczenia społecznego. Po ustaleniu wysokości hipotecznej emerytury do jakiej nabył prawo K. B. na kwotę 1.989,45 zł brutto, natomiast z przedłożonych decyzji wynika, że nabył on prawo do emerytury w wysokości 2.368,00 zł brutto. Zatem nie ponosi on straty w dochodach, gdyż świadczenie znacznie przewyższa hipoteczную emeryturę.

Sąd Rejonowy ustalił również, że emerytura otrzymywana przez K. B. z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych po waloryzacji od dnia 1 marca 2011r. wynosi 2209,52 zł. Łączna wartość świadczeń wypłacanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wynosi miesięcznie 2. 566,38 zł. Z kolei wysokość hipotecznej emerytury pozwanego na dzień osiągnięcia wieku emerytalnego przez pozwanego wynosi brutto kwotę 4. 021,78 zł, oraz netto 3.293,51 zł. Emerytura ta z 2009r., po dokonanej waloryzacji w 2010r. i 2011r. wskaźnikami waloryzacji dokonany przez organ rentowy na dzień 1 październik 2011r. wynosi 4.338,02 zł brutto, oraz 3.548,79 zł netto i różnica pomiędzy hipoteczную emeryturą jaką uzyskiwałby K. B., a świadczeniem przez niego faktycznie otrzymywanym wynosi 727,13 zł.

Sąd Rejonowy dokonując oceny zgromadzonych dowodów wskazał, że dowody z dokumentów zasługują na wiarę w całości albowiem wydane zostały przez stosowne organy w ramach posiadanych kompetencji bądź sporządzone zostały przez strony, nie posiadały cech, które mogłyby pozbawić je przymiotu prawdziwości a nadto nie były one kwestionowane przez strony postępowania. Podniósł również, że dał wiarę zeznaniom pozwanego K. B., które uznał jako spójne i logiczne i korelujące z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd Rejonowy opinię biegłego A. W. uznał za prawidłową i rzetelną.

W następstwie dokonanych ustaleń faktycznych Sąd rejonowy przyjął, że:

w niniejszej sprawie powód żądał ustalenia na podstawie art. 189 kpc, że wysokość renty wyrównawczej płaconej przez powoda na rzecz pozwanego w dotychczasowej kwocie 1. 092,27 złotych miesięcznie wynosić będzie od dnia 1 października 2011 roku kwotę 171,37 złotych miesięcznie. Jako podstawę swojego żądania wskazał nabycie przez pozwanego uprawnień emerytalnych skutkujących w jego ocenie koniecznością zmniejszenia renty wyrównawczej w wysokości ustalonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 21 lutego 2000 r.

Kolejno powołując się na art. 907 § 2 k.c. podniósł, że ocena, czy nastąpiła zmiana stosunków, uzasadniająca żądanie modyfikacji wysokości lub czasu trwania renty, wymaga porównania stanu faktycznego ustalonego w chwili orzekania o zasądzeniu renty lub w dacie zawarcia ugody (sądowej lub pozasądowej) w tym przedmiocie oraz stanu z chwili, której dotyczy żądanie zmiany oraz, że pojęcie "stosunków" jest ujęte w sposób ogólny i dlatego nie pozwala na wyłączenie z nich wszelkich okoliczności, od których zależy wysokość i czas trwania renty odszkodowawczej. Wskazał, że do takich "stosunków" należy zatem zaliczyć awansowe możliwości poszkodowanego, jakimi byłby objęty pracownik, gdyby nie doznał ograniczenia w zdolności do pracy w następstwie wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. W świetle art. 907 § 2 k.c. sąd jest władny uwzględnić takie okoliczności, od których uzależniona jest wysokość i czas trwania renty, jakie już istniały lub też mogły być przewidziane w ugodzie, czy przy wyrokowaniu, lecz wówczas były pominięte, jeżeli nastąpiła od tego czasu zmiana co najmniej jednego elementu, od którego uzależnione były w poprzednim wyroku lub ugodzie wysokość i czas trwania renty. Następnie powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazał również, że w szczególności jako przykład „zmiany stosunków”, o którym mowa w art. 907 § 2 k.c. Sąd Najwyższy uznaje - w zależności od konkretnych okoliczności - osiągnięcie wieku emerytalnego i możliwość przejścia na emeryturę przez osobę uprawnioną do renty uzupełniającej oraz, że w procesie o rentę uzupełniającą sąd nie powinien ograniczyć obowiązku płacenia renty do momentu uzyskania przez powoda uprawnień do emerytury, chyba że z okoliczności danej sprawy wynika, iż powód w chwili osiągnięcia uprawnień do emerytury byłby niezdolny do wykonywania pracy zarobkowej, nawet wówczas, gdyby nie uległ wypadkowi.

Dalej podniósł, że zdaniem powoda wobec osiągnięcia przez pozwanego wieku emerytalnego i przyznania mu emerytury wyliczona renta uzupełniająca powinna stanowić różnicę pomiędzy świadczeniem hipotetycznym wyliczonym przez biegłego, a przyznanym i wypłacanym pozwanemu przez ZUS i takiego wyliczenia dokonał biegły w oparciu o wskaźnik wzrostu emerytur uwzględniając faktycznie przepracowany przez pozwanego okres 1984 – 1994 / k. 83/ oraz ustalając należności w kwotach netto na 171,37 zł. Z kolei pozwany zarzucił, że do wyliczenia hipotetycznej emerytury winno być uwzględnione również hipotetyczne wynagrodzenie które mógłby otrzymywać pozwany gdyby nie doszło do wypadku i pracowałby w latach 1998-2008. Takie prawdopodobne wyliczenie przeprowadził biegły/ k. 165/ waloryzując wynagrodzenie pozwanego wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń zaznaczając jednak, że jest to wyliczenie ułomne bo oparte tylko na wynagrodzeniu z jednego miesiąca /k. 167v/ Różnica pomiędzy tak wyliczoną emeryturą, a rzeczywistym świadczeniem otrzymywanym przez pozwanego wynosi 727,13 zł/k. 165/.

Powołując się na orzeczenia SN /I CKN 693/00 i II PK 291/12 / podniósł zaś, że przy obliczaniu świadczenia należy brać pod uwagę zarobki hipotetyczne najbardziej realne, dlatego też dla Sądu nie jest wątpliwe, że jeżeli wyliczenie hipotetyczne emerytury ma uwzględniać najbardziej prawdopodobne wynagrodzenie pozwanego to powinno być oparte nie na zarobkach uzyskiwanych w latach przed wypadkiem, ale w latach przed osiągnięciem wieku emerytalnego kiedy, gdyby nie wypadek pozwany ciągle pracowałby zawodowo prawdopodobnie kontynuując rozwój kariery. Ponieważ nawet ułomne wyliczenie biegłego /oparte o dochody z jednego miesiąca/ wskazuje na większą szkodę pozwanego niż przy obliczeniu początkowym /przy zastosowaniu wskaźnika wzrostu rent i emerytur/ należało uznać że powód nie udowodnił wysokości swojego roszczenia.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy w oparciu o powołane wyżej przepisy oddalił powództwo. Powołując się na art. 6 k.c. wskazał, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli zatem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, należało wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o

ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., I ACa 1320/11, LEX nr 1108777).

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie II. sentencji Sąd I Instancji oparł na zasadzie odpowiedzialności z wynik procesu wyrażonej w art. 98 k.p.c., natomiast orzeczenie zawarte w pkt III w oparciu o treść art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010, Nr 90, poz. 594).

Wnosząc apelację od powyższego wyroku/ k.194-196/ powód zarzucił:

1. naruszenie art. 907 § 2 kc poprzez błędną interpretację i przyjęcie, że w zaistniałym stanie faktycznym nie doszło do zmiany stosunków uzasadniającej zmianę wysokości renty wypłacanej na rzecz pozwanego
2. naruszenie art. 361 w zw z art. 444 § 2 kc przez błędne przyjęcie, iż hipotetyczna emerytura, jaką otrzymywałby pozwany, gdyby nie utracił przedwcześnie zdolności do pracy, wyliczona w oparciu o hipotetyczne wynagrodzenie nie wykracza poza granicę odpowiedzialności powoda
3. naruszenie art. 233 kpc polegające na przekroczeniu wyrażonej w powołanym przepisie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez wybiórcze potraktowanie opinii biegłego sporządzonych w sprawie i uwzględnienie tylko jednej z nich, z pominięciem pozostałych, przy jednoczesnym uznaniu wszystkich opinii za rzetelne i miarodajne w niniejszej sprawie oraz niedokonania wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przez ocenę mocy dowodowej opinii biegłego wyliczające hipotetyczną emeryturę na podstawie hipotetycznego wynagrodzenia wyrażające się w nieuwzględnieniu treści pism pracodawcy pozwanego.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa, zmodyfikowanego pismem z dnia 16.10.2013 w całości tj przez orzeczenie zmiany wysokości renty orzeczonej w/w wyrokiem w zwaloryzowanej kwocie 1092,27 zł na kwotę 171,37 zł w następstwie zmiany stosunków od dnia 1 października 2011r oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł o jej oddalenie/k.205-207/

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej jest uzasadniona, co skutkować musiało wydaniem orzeczenia reformatoryjnego.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zauważa, iż Sąd Rejonowy przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, jednakże niewłaściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy uznając, iż powód nie udowodnił wysokości swojego roszczenia, co w konsekwencji doprowadziło do wydania zaskarżonego orzeczenia z naruszeniem przepisów prawa materialnego wskazanych w apelacji. Podnieść należy, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu żądanie przez powoda zmiany wysokości renty uzupełniającej orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z kwoty 1092,27 zł na kwotę 171,37 zł, w następstwie nabycia przez pozwanego uprawnień emerytalnych.

Bezsporne w sprawie było, iż pozwany na skutek wypadku drogowego z dnia 3 marca 1994 r stał się niezdolny do pracy oraz, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 2 lutego 2000 r w sprawie sygn..akt: I C 1266/99 została zasądzona od (...) S.A. renta wyrównawcza w kwocie 1.012,54 zł miesięcznie, której wysokość po dokonanej waloryzacji została ustalona na kwotę 1092,27 zł. Poza sporem również pozostaje, że decyzją z dnia 8 września 2004 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał powodowi emeryturę z uwagi na osiągnięcie wieku uprawniającego do pobierania świadczenia oraz, że kolejną decyzją również z dnia 8 września 2004 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał również powodowi rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Łączna wartość wypłacanych przez ZUS świadczeń wynosi miesięcznie 2.566,38 zł.

Przysługująca powodowi renta wyrównawcza została przyznana w trybie art. 444 § 2 kc, który stanowi, że jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Jak prawidłowo stwierdził to Sąd I Instancji renta z art. 444 § 2 kc ma na celu naprawienie szkody przyszłej wyrażającej się w wydatkach na zwiększone potrzeby oraz w nieosiągnięciu tych zarobków i innych korzyści majątkowych jakie poszkodowany mógłby osiągnąć w przyszłości, gdyby nie doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Zasadnie również Sąd Rejonowy stwierdza, że szkoda w rozumieniu art. 444 § 2 kc wyraża się różnicą między zarobkami jakie poszkodowany osiągałby w okresie objętym rentą, gdyby nie doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (zarobki hipotetyczne), a zarobkami jakie może realnie osiągnąć bez zagrożenia swego stanu zdrowia. Reasumując należy stwierdzić, że funkcją renty wyrównawczej, jako jednego z roszczeń przewidzianych w wypadku powstania szkody na osobie, jest zrekompensowanie faktycznej utraty możliwości zarobkowych poszkodowanego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 sierpnia 2014 r I ACa 362/14, Lex nr 1498923, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 czerwca 2014 r I ACa 32/14, Lex nr 1496119, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 lutego 2014 r I ACa 1159/13, Lex nr 1439208).

Przedmiotem rozpoznania niniejszego postępowania było ustalenie czy po wydaniu wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 2 lutego 2000 r w sprawie sygn..akt: I C 1266/99 nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu art. 907 § 2 k.c. Zmiana stosunków w rozumieniu powołanego przepisu - w znaczeniu zmiany sytuacji majątkowej lub osobistej - musi bowiem wystąpić po wydaniu wyroku ustalającego prawo do renty. Niewątpliwie taką zmianą stosunków jest osiągnięcie wieku emerytalnego i możliwość przejścia na emeryturę przez osobę uprawnioną do renty uzupełniającej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2008r I BP 5/08, OSNP 2010/1-2/11, Lex nr 544666), co oznacza, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy doszło do zmiany stosunków myśl art. 907 § 2 kc wobec przejścia na emeryturę przez pozwanego. Sąd Odwoławczy argumenty podniesione w apelacji uznał za słuszne. Powód zasadnie bowiem podnosi, o czym świadczy utrwalone w tym przedmiocie orzecznictwo, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy wysokość renty wyrównawczej powinna stanowić różnicę pomiędzy hipotetycznym dochodem pozwanego – hipotetyczną emeryturą, a świadczeniami otrzymywanymi rzeczywiście z ubezpieczenia społecznego. Sąd I Instancji oddalając powództwo stwierdził, że przy obliczaniu hipotetycznej emerytury ma uwzględniać najbardziej prawdopodobne wynagrodzenie pozwanego, oparte nie na zarobkach uzyskiwanych w latach przed wypadkiem, ale w latach przed osiągnięciem wieku emerytalnego kiedy, gdyby nie wypadek pozwany ciągle pracowałby zawodowo prawdopodobnie kontynuując rozwój kariery. Takiego wyliczenia tj przy przyjęciu hipotetycznego wynagrodzenia pozwanego w związku z jego wnioskiem dokonał dopuszczony w niniejszej sprawie biegły sądowy z zakresu finansów i rachunkowości w opinii uzupełniającej. Wyliczenie to zostało oparte o dochody pozwanego z jednego miesiąca. W tym miejscu Sąd Okręgowy zauważa, że Sąd Rejonowy co wynika z uzasadnienia wyroku wyliczenia te uznał za ułomne. Zgodzić się należy z zarzutem apelacji iż Sąd pominął, że znaczna część wynagrodzenia pozwanego stanowiła premia uznaniowa, której wysokość była różna i która kształtowała się w zależności od wyników dochodowych firmy. Zasadnie również podnosi apelujący, że Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę, że obecnie stanowisko zajmowane przez pozwanego nie istnieje, co oznacza, że nie sposób przyjąć jak potoczyłyby się losy zawodowe pozwanego. Przede wszystkim jednak zgodzić się należy z argumentem apelacji, iż w kontekście treści art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U z 2013 r Nr 1440 z późn.zm) takie wyliczenie jest niezgodne z przepisami prawa, co podkreślił sam biegły na rozprawie w dniu 20 maja 2014 r wyjaśniając, że podstawę wymiaru emerytury ustala się na podstawie wynagrodzenia z okresu 10 kolejnych lat lub 20. Treść art. 15 wskazuje ponad wszelką wątpliwość, że musi to być wynagrodzenie realne, a nie hipotetyczne. Takiego wyliczenia z uwzględnieniem dochodu pozwanego z lat 1984-1993 tj z okresu 10 kolejnych lat dokonał zaś biegły w opinii złożonej do Sądu w dniu 12.08.2013 r zalegającej w aktach na k. 82-84, z której wynika, że emerytura hipotetyczna netto pozwanego na dzień 1.03.2011 r wyniosłaby kwotę w wysokości 2.737,75 zł. Skoro zatem przyznana pozwanemu łączna emerytura i renta netto wynosi kwotę 2.566,38 zł, to różnica pomiędzy hipotetyczną emeryturą a świadczeniami przyznanymi z ZUS wynosi kwotę 171,37 zł, co jednoznacznie wynika z wyliczeń biegłego. Przyjmując zatem za zasadną argumentację apelacji, iż wysokość renty wyrównawczej powinna stanowić różnicę pomiędzy hipotetycznym dochodem pozwanego – hipotetyczną emeryturą, a świadczeniami otrzymywanymi rzeczywiście z ubezpieczenia

społecznego za uzasadnione należało uznać żądanie pozwu w przedmiocie zmiany wysokości renty z kwoty 1092,27 zł na kwotę 171,37 zł w następstwie zmiany stosunków od dnia 1 października 2011 r.

Sąd Okręgowy za zasadny również uznał zarzut apelacji, że pozwany nie wykazał, iż w przypadku gdyby nie doszło do przedmiotowego wypadku pozwany po uzyskaniu uprawnień do emerytury był w stanie nadal pracować i uzyskiwać dochody. Pozwany nie udowodnił, iż z uwagi na nadzwyczajne okoliczności zasadne było zatrudnianie go również po nabyciu uprawnień do emerytury.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 386 § 1 kpc Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił, iż wysokość renty wyrównawczej należnej pozwanemu K. B. zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 21 lutego 2000 r sygn..akt: I C 1266/99, ostatnio płaconej w wysokości 1092,27 zł miesięcznie wynosić będzie kwotę 171,37 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 października 2011 r (pkt I.1) oraz w konsekwencji powyższego orzeczenia zasądził na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 kpc od pozwanego na rzecz pozwanego kwotę 2970 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na które składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2. 400 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z§ 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu . (Dz. U. z 2013 Nr 490.) kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz opłata sądowa od pozwu (pkt I.2) oraz w oparciu o treść art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010, Nr 90, poz. 594) nakazał ściągnąć od powoda Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 1. 344,14 zł tytułem reszty wydatków (pkt I.3.)

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o zasadę słuszności wynikającą z art. 102 kpc.

(...)

(...)

(...)